

Bezgalīgais konflikts un drošā uzvara

PREZIDENTS GORDONS B. HINKLIJS

Tagad jau ir pagājušas gandrīz 10 desmitgades kopš manas dzimšanas, un lielākā daļa no šī laika ir pagājusi karos cilvēku starpā vienā vai otrā zemes stūrī. Neviens nekad nevarēs novērtēt tās briesmīgās ciešanas, kuras izraisīja šie kari pa visu zemeslodi. Tika zaudētas dzīvības, kuru skaits mērāms miljonos. Briesmīgie kara ievainojumi ir atstājuši sakropļotus ķermeņus un iznīcinātus prātus. Ģimenes palika bez tēviem un mātēm. Jaunieši, kas tika iesaukti armijā, lai cīnītos, daudzos gadījumos gāja bojā, bet to jauniešu, kas tomēr palika dzīvi, raksturos parādījās naidis, kas nekad nepazudīs. Tautu dārgumi tika izputināti un nekad netiks atjaunoti.

Kara postījumi liekas tik nevajadzīgi un tik liela cilvēku dzīvību un tautas bagātību iznīcošana. Mēs jautājam, vai šis šausmīgais un iznīcinošais veids, kādā risināt nesaskaņas Dieva dēlu un meitu starpā, reiz beigsies?

Bet pastāv cits karš, kurš aizsākās vēl pirms pasaule tika radīta un kurš visdrīzāk turpināsies vēl ilgi. Tas ir karš, kura cēlonis ir dižāks par teritoriālajiem jautājumiem vai tautu neatkarību. Jānis Atklājējs stāsta par šo cīņu:

“Izcēlās karš debesīs, Miķelis ar saviem

eņģeļiem sāka karot ar pūķi. Pūķis un viņa eņģeļi turējās pretim.

Bet tie nespēja, un tiem nebija vairs vietas debesīs.

Lielais pūķis, vecā čūska, to sauc par velnu un sātanu, kas pieviļ visu pasauli, tapa gāzts; viņš tika nomests uz zemi un līdz ar viņu tā eņģeļi” (Jāņa Atklāsmes grāmata 12:7–9).

Nepārtrauktā cīņa

Šī sīvā un spraigā cīņa nekad nav mitējusies. Tas ir karš starp patiesību un maldiem, starp izvēles brīvību un spaidiem, starp Kristus sekotājiem un tiem, kas Viņu ir nolieguši. Viņa ienaidnieki ir izmantojuši jebkuru kara viltību šajā sadursmē. Viņi ir nodevušies melošanai un krāpšanai. Viņi ir izmantojuši naudu un bagātību. Viņi ir apmānījuši cilvēku prātus. Viņi ir slepkavojuši un iznīcinājuši, kā arī iesaistījušies jebkurā ļaundarbībā, lai aizkavētu Kristus darbu.

Slepkavības uz zemes sākās, kad Kains nokāva Ābelu. Vecā Derība ir pilna ar aprakstiem par šo pašu mūžīgo cīņu.

Šīs cīņas pierādījumus var redzēt nekrietnos apvainojumos, kas tika izteikti vīram no Galilejas—Kristum, kas dziedēja slimos un iedvesmoja cilvēku sirdis un cerības; Viņam,

kas mācīja labo vēsti. Viņa ienaidnieki, kurus virzīja ļaunais spēks, sagrāba Viņu, mocīja Viņu, sita Viņu krustā un izsmēja Viņu. Taču ar Savu dievības spēku, Viņš pārvarēja nāvi, ko izraisīja Viņa ienaidnieki, un caur Savu upuri nesa glābšanu no nāves visiem cilvēkiem.

Šis mūžīgais karš turpinājās laikā, kad darbs, kuru Viņš bija aizsācis, bija panīcis, pagrimuma laikā, kas vēlāk inficēja šo darbu, kad tumsība apklāja zemi un dziļa krēsla tautas (skat. Jesajas 60:2).

Bet Dieva spēkus nevarēja uzveikt. Kristus gaisma aizskāra cilvēku sirdis gan vienā, gan otrā vietā, un tā rezultātā parādījās liela labestība, neskatoties uz daudzām apspiešanām un ciešanām.

Nāca renesanses laiks ar cīņām par brīvību—cīņām, kas prasīja daudz asiņu un upuru. Dieva Gars ietekmēja cilvēkus, kas izveidoja tautu, kurā tika aizsargāta pielūgsmes brīvība, izteikšanās brīvība un izvēles brīvība. Tam sekoja laiku pilnības laikmeta atklāšana ar Dieva, mūžīgā Tēva un Viņa mīlotā Dēla, augšāmcēlušos Kunga, Jēzus Kristus apmeklējumu uz zemes. Šim brīnišķīgajam notikumam sekoja eņģeļu apmeklējumi, kas atjaunoja sēdienu atslēgas un priesterību.

Taču karš nebija beidzies. Tās atsākās un pieņēma jaunu virzienu. Pastāvēja nicināšana. Notika vajāšanas. Notika dzišana no vienas vietas uz otru. Notika jauna Dieva pravieša un viņa mīlotā brāļa slepkavība šajā mēnesī pirms 163 gadiem.

Pēdējo Dienu Svētie pameta savas ērtās mājas, saimniecības, laukus, veikalus, savu skaisto templi, kas tika uzbūvēts pateicoties tik lieliem upuriem. Viņi ieradās kalna ielejās, tūkstoti no viņiem nomira pa ceļam. Viņi ieradās tādā vietā, kuru prezidents Džozefs Smits bija pavēlējis Divpadsmitajiem atrast, “no kurienes velns mūs nevar padzīt”.¹

Bet velns nekad nav pārtraucis censties. 1896. gada oktobra konferencē, prezidents Vilfords Vudrafs (1807–1898), tajā laikā jau vīrs gados, stāvēja Tempļa laukuma tabernakulā un sacīja:

“Uz zemes un starp tās iedzīvotājiem pastāv divi spēki—Dieva spēks un velna spēks. Mūsu vēsturē mums ir bijusi ļoti īpaša pieredze. Katru reizi, kad Dievam uz zemes

ir bijuši cilvēki, neatkarīgi no tā, kurā laikā, Lucifers, rīta zvaigznes dēls un miljons kritušo garu, kas tika padzīti no debesīm, karoja pret Dievu, Kristu, pret Dieva darbu un pret Dieva ļaudīm. Un viņi dara to pašu arī mūsdienās un mūsu paaudzē. Katru reizi, kad Dievs ir izstiepis Savu roku, lai paveiktu kādu darbu, šie spēki strādā, lai to apturētu.”²

Prezidents Vudrafs zināja, par ko viņš runāja. Toreiz viņš tikai nesen bija pārvarējis grūtās un bīstamās dienas, kad valsts valdība bija vērsusies pret mūsu ļaudīm, apņēmusies iznīcināt Baznīcu kā organizāciju. Neskatoties uz to dienu grūtībām, svētie nepadevās. Ticībā viņi virzījās uz priekšu. Viņi uzticējās Visuvarenajam, un Viņš atklāja tiem ceļu, pa kuru tiem ir jāiet. Ticībā viņi pieņēma šo atklāsmi un staigāja paklausībā.

Konflikta paraugs

Bet karš nebeidzās. Tās kaut kādā ziņā pierima, un mēs esam pateicīgi par to. Tomēr patiesības pretinieks turpināja savu cīņu.

Neskatoties uz patreizējo Baznīcas spēku, izskatās, ka mums pastāvīgi uzbrūk te no vienas vietas, te no otras. Taču mēs virzāmies uz priekšu. Mums ir jāvirzās uz priekšu. Mēs esam gājuši uz priekšu, mēs turpināsim iet uz priekšu. Dažreiz problēmas ir nozīmīgas. Citreiz tās ir nenozīmīgas. Taču tās visas ir daļa no shēmas.

Gan Baznīcā, gan ārpus tās ir bijusi jūtama daudzu cilvēku pretošanās, mūžīgos centienos iznīcināt ticību, noniecināt, pazemot, nepatiesi liecināt, kārdināt, vilināt un pamudināt mūsu ļaudis rīkoties neatbilstoši šī Dieva darba mācībām un normām.

Karš turpinās. Tās ir tāds pats kā sākumā. Varbūt nav saspringuma, un es esmu pateicīgs par to. Taču principi, dēļ kuriem notiek cīņa, ir tie paši. Upuri, kas krīt, ir tikpat dārgi kā tie, kas ir krituši pagātnē. Tā ir cīņa, kas norisinās patreiz. Priesterības vīri ar Dieva meitām, kuras ir mūsu līdzgaitnieces un sabiedrotās, visi ir daļa no Tā Kunga armijas. Mums ir jābūt vienotiem. Armija, kas ir dezorganizēta, negūs uzvaru. Ir pilnīgi nepieciešams, lai mēs kļūtu vienoti, lai mēs soļotu kā viens vesels. Mēs nevaram būt sašķelti un sagaidīt uzvaru. Mēs nevaram būt

neuzticīgi un sagaidīt vienotību. Mēs nevaram būt nešķīsti un sagaidīt palīdzību no Visuvarenā.

Jaunajiem priesterības vīriešiem, diakoniem, skolotājiem un priesteriem priesterības amatos ir uzticēti pienākumi sludināt evaņģēliju, mācīt patiesību, mudināt vājo būt stipram, “[aicināt] visus nākt pie Kristus” (M&D 20:59). Baznīcas jaunajai sievietei nav mazāka atbildība būt paklausīgai Dieva baušļiem un kalpot kā ticības un tikumības piemēram.

Neviens no mūsu Debesu Tēva dēliem vai meitām nevar atļauties ņemt dalību tādās lietās, kas vājinātu prātu, ķermeni vai mūžīgo garu. Tās sevī iekļauj narkotikas, alkoholu, tabaku un pornogrāfiju. Jūs nevarat būt iesaistīts netikumīgās darbībās. Jūs nevarat to darīt un būt drošsirdīgs kā kareivis Tā Kunga lietā šajā dižajā, mūžīgajā cīņā, kas norit par mūsu Tēva bērnu dvēselēm.

Šīs Baznīcas vīrieši nevar būt neuzticīgi vai nepatiesi pret savu sievu, ģimeni un saviem priesterības pienākumiem, ja viņi grasās būt varonīgi, virzot Tā Kunga darbu uz priekšu šajā dižajā kaujā par patiesību un glābšanu. Viņi nevar būt nekrietni un negodīgi laicīgās lietās, nenovājinot savu aizsardzību. Baznīcas sievietes, vai nu tās ir sievas, mātes vai māsas, kas nav atradušas dzīves biedrus, nevar būt neuzticīgas vai nepatiesas savām derībām un svētībām un kalpot kā nocietinājums valstībā, par ko viņām ir jābūt.

Mūsu sanāksmēs dažreiz mēs dziedam vecu Baznīcas dziesmu:

*Kurš ir Tā Kunga pusē? Kurš?
Tagad ir laiks to parādīt.
Mēs jautājam to bezbailīgi:
Kurš ir Tā Kunga pusē? Kurš?
Mēs nevedam kopīgu karu,
Necīnāmies ar kopīgu ienaidnieku.
Ienaidnieks ir nomodā;
Kurš ir Tā Kunga pusē? Kurš?³*

Aicinājums uzņemties saistības

Pirms dažiem gadiem kāds draugs man pastāstīja par sarunu, kas viņam bija bijusi ar kādu citu Baznīcas locekli. Mans draugs jautāja, vai viņa sarunu biedrs jūtas tuvs

Debesu Tēvam. Virietis atbildēja, ka viņš nejūtas tuvs. Kāpēc nē? Viņš teica: „Godīgi sakot, tāpēc, ka es to nevēlos.” Tad viņš turpināja, sakot: „Ja es būtu tuvs Debesu Tēvam, Viņš droši vien gribētu, lai es uzņemos dažas saistības, bet es neesmu tam gatavs.”

Padomājiet par to—virietis, kurš kristoties ir uzņēmis Tā Kunga Vārdu, virietis, kurš ir atjaunojis savas derības ar Tā Kungu Svētā Vakarēdiena sapulcēs, virietis, kurš ir pieņēmis Dieva priesterību, tomēr saka, ka, ja viņš būtu tuvs Debesu Tēvam, no viņa sagaidītu uzņemties dažas saistības, un viņš nebija tam vēl gatavs.

Šajā darbā ir jābūt saistībām. Ir jāziedojas. Mēs esam iesaistīti dižā mūžīgā cīņā, kas skar katra Dieva dēla un meitas dvēseli. Mēs nezaudējam. Mēs uzvaram. Mēs turpināsim uzvarēt, ja būsīm uzticīgi un patiesi. Mēs to *varam* izdarīt. Mums tas *ir* jāizdara. Mēs to *izdarīsim*. Nav nekas tāds, ko Tās Kungs mums ir lūdzis, ko mēs nevarētu ticībā paveikt.

Es domāju par Israēla bērniem, kad tie bēga no Ēģiptes. Tie apmetās blakus Sarkanai jūrai. Skatoties atpakaļ, viņi ieraudzīja tuvojamies faraonu un viņa armiju, kas nāca, lai tos iznīcinātu. Bailes pārņēma viņu sirdis. Atrodoties starp armiju un jūru, tie šausmās kļiedza.

„Bet Mozus sacīja tautai: Nebīstaities, pastāviet un vērojiet, kā Tās Kungs jūs šodien izglābs: ēģiptiešus, kurus jūs šodien redzat, jūs nemūžam vairs neredzēsīt.

Tās Kungs karos par jums, bet jūs paliksīt mierā.

Un Tās Kungs sacīja uz Mozu: Ko tu brēc uz Mani? Saki Israēla bērniem, *lai tie dodas ceļā*” (2. Moz. 14:13–15, pievienots uzsvars).

Jūra sadalījās, un Israēla bērni devās pretī savai glābšanai. Ēģiptieši sekoja savai iznīcībai.

Vai mums arī nevajadzētu ticībā doties uz priekšu? Viņš, kurš ir mūsu mūžīgais vadītājs, Tās Kungs Jēzus Kristus, ir izaicinājis mūs atklāsmes vārdos. Viņš teica:

„Tādēļ, priedāties savās sirdīs un liksmojieties, un apjoziet savus gurnus, un uzvelciet visas Manas bruņas, lai jūs varētu nostāvēt tajā ļaunajā dienā. . . .

Tāpēc stāviet, apjozuši savus gurnus ar patiesību, uzvilkuši taisnības krūšu bruņas un savas kājas apāvuši

ar gatavību miera evaņģēlijam, ko Es esmu sūtījis Savus eņģeļus jums nodot;

satvēruši ticības vairogu, ar ko jūs varēsīt dzēst visas ļaunā ugunīgās bultas;

un ņemiet glābšanas bruņu cepuri, un Mana Gara . . . zobenu . . . un esiet uzticīgi, līdz Es nākšu, un jūs tiksīt aizrauti, lai tur, kur Es esmu, būtu arī jūs” (M&D 27:15–18).

Gaišā nākotne

Karš turpinās. Tās norisinās visā pasaulē par brīvās izvēles un piespiešanas jautājumu. To ved misionāru armija par taisnības un maldu jautājumu. Tās norisinās mūsu pašu dzīvē katru dienu, mūsu mājās, mūsu darbā, mūsu skolas kolektīvā, tas notiek mīlestības un cieņas dēļ, uzticības un paļāvības dēļ, paklausības un godprātības dēļ. Mēs visi esam tajā iesaistīti—bērni, jaunieši, pieaugušie, katrs no mums. Mēs uzvaram, un nākotne nekad nav izskatījusies gaišāka.

Lai mūsu Dievs mūs svētī šajā darbā, kas tik skaidri mums ir izklāstīts. Būsim uzticīgi. Būsim drošsirdīgi. Lai mums būtu drosme būt uzticamiem tai uzticībai, ko Dievs ir katram no mums izrādījis. Būsim bezbailīgi. „Jo [citējot Pāvila vārdus Timotejam] Dievs nav mums devis bailības garu, bet spēka, mīlestības un savaldības garu. Tād nu nekaunies liecināt par mūsu Kungu” (2. Tim. 1:7–8).

ATSAUCES

1. *History of the Church*, 6:222.
2. *Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff* (2004), 220.
3. “Who’s on the Lord’s Side?” *Hymns*, nr. 260.

IEROSINĀJUMI MĀJSKOLOTĀJIEM

Pēc tam, kad lūgšanu pilni esat studējuši šo vēstījumu, dalieties tajā, izmantojot metodes, kas mudina piedalīties tos, kurus jūs mācāt. Tālāk sniegti daži piemēri.

1. Izmantojiet rakstu, lai aplūkotu kara vēsturi starp labo un ļauno, kas aizsākās vēl pirms pasaules radīšanas. Paskaidrojiet, ka Kristus gaisma simbolizē cerību tumšajā pasaulē. Izlasiet sadaļu „Gaišā nākotne” Iesakiet, kā mēs varētu rīkoties, lai uzvarētu karā starp labo un ļauno.

2. Uzrakstiet uz kartītes vārdus no 2. Timoteja 1:7-8 katram ģimenes loceklim. Aiciniet ģimenes locekļus uzrakstīt kartītes otrajā pusē personīgo mērķi, kā kļūt par atsaucīgāku Jēzus Kristus mācekli. Lūdziet ģimenes locekļus novietot kartīti tādā vietā, kur viņi to redzēs katru dienu.

3. Apmeklējot katru ģimeni, ņemiet līdz Baznīcas dziesmu grāmatu. Uzaiciniet ģimenes locekļus izmantot alfabētisko rādītāju, lai atrastu Baznīcas dziesmas, kas iedvesmo uzņemties atbildību. Izvēlieties vienu Baznīcas dziesmu, kuru nodziediet vai nolasiet skaļi. Salīdziniet šos vārdus ar citātiem no prezidenta Hinklija runas. Noslēdziet, aplūkojot prezidenta Hinklija aicinājumu uzņemties saistības un viņa liecību par gaišo nākotni tiem, kas kalpo uzticīgi Tā Kunga pusē.

© 2007 by Intellectual Reserve, Inc. Visas tiesības saglabātas. Printed in Germany. Angļu valodas teksta apstiprinājums: 8/05. Tulkojuma apstiprinājums: 8/05. *June 2007 First Presidency Message* tulkojums. Latvian. 00766 153